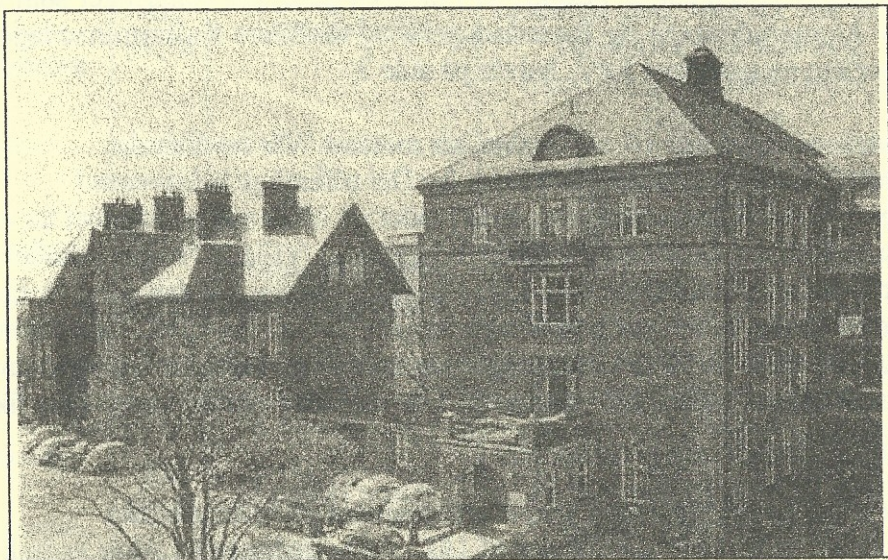

Kulturminnedagen 2003: "Vår medisinske kulturarv"

Slå ring om sykehuset vårt!

Hva skjer?

Høsten er "vandringstid" og vi har mange spennende tilbud til medlemmene og andre interesserte.

side 3

Gårdene ved Grorudbekken

Navn og beliggenhet
Erik Aurbakken avslutter den interessante lokalhistorien om de gamle gårdene

side 4

Hva finner vi hvor i Lillomarka ?

Her får du vite om hva du kan vente å finne på en tur i Lillomarka.

side 7

Marte på kutorget

En ny fortsettelsesfortelling, av Hans Børli, starter her. Den er et utdrag fra boken "Tusseleiken".

side 9

Historie er spennende

Fra stabburstrappen

Kjære medlemmer !

Høsten er kommet og vi håper programmet fremover kan by på noe for de fleste. I Bydel Bjerke har de "tyvstartet" med vandringer de tre siste torsdagene i august. I september besøker vi Linderud gård, har vandringer som en del av Ammeruddagene og Romsåsdagene og markerer Kulturminnedagen. Les mer om programmet for 2. halvår på side 3.

Kulturminnedagen den 14. september har mottoet 'Vår medisinske kulturarv'. I år er det 400-års jubileum for Det offentlige helsevesen i Norge. Jubileet blir markert over hele landet på ulike måter. Jubileet tar utgangspunkt i at Christian IV i 1603 bestemte at Villads Nielsen skulle få offentlig lønn for å fortsette som lege i Bergen. Bergen var den gang Norges største by. Bakgrunnen var pesten som herjet i Bergen fra 1599. En av byens tre leger rømte ut av landet. En stengte seg inne i huset sitt. Men tredjemann, Villads Nielsen, hjalp syke og døende i de to årene pesten varte. Han fikk sin belønning.

Vi har valgt å markere dagen med et arrangement på Aker sykehus. Aker sykehus' historie går tilbake til 1885 da herredsstyret i Aker vedtok å kjøpe inn Tonsen gård for å ha den som fattiggård. I 1887 ble eiendommen innvidd og tatt i bruk. I 1892 vedtok så herredsstyret å flytte sykehuset på Neubergløggen til fattiggården på Tonsen. Et nytt murhus i to etasjer ble reist. 1. juli 1895 tok man det i bruk.

Aker sykehus er viktig for Groruddalen og arrangementet holdes i samarbeid med Aker sykehus' venner, som arbeider for å bevare og videreutvikle dagens sykehus. Noe som ikke er opplagt, da Helse Øst har alternative planer. Vi oppfordrer medlemmer og andre til å delta på arrangementet, også for å markere at de over 100 000 som bor i Groruddalen har behov for et eget sykehus.

Oslo, august 2003.

Kjartan Eide
leder

Hva skjer?

Dato	Tid	Sted	Aktivitet
Onsdag 3. september	Kl. 18:30	Linderud gård	Omvisning. Gro Hoddevik forteller om husmannsplasser under Linderud gård. Musikk ved blokkfløytistene Uranienborg. Omvisning ved Kari Greve og Unni Olsen
Søndag 7. september	Kl. 12:15	Ammerudhjemmet, Ammerudveien 45	Ammeruddagene (etter gudstjeneste og kirkekaffe). Markering av 50-års jubileum for drabantbyen. Drabantbyvandring Ammerud-Rødtvet-Kalbakken-Flaen. Guide : Anne Finhammer.
Søndag 7. september	Kl. 13:00	Romsås senter	Romsåsdagene. Kulturvandring fra Romsås til Bånkall gård. Guide : Erik Aurbakken
Søndag 14. september	Kl. 14:00	Aker sykehus, Trondheimsveien 235	Kulturminnedagen : "Vår medisinske kulturarv". I samarbeid med Aker Sykehus Venner. Odd Storsveen, tidligere Driftsbestyrer for Aker sykehus, forteller Aker Sykehus' historie. En fra Aker Sykehus Venner forteller om Aker sykehus i dag. Bevertning.
Onsdag 22. oktober	Kl. 19:00	Stabburet, Nordtvet gård Gårdsveien 1-3	Årsmøte. Presentasjon av årbok 2003. Filmer fra Groruddalen på 1960-70 tallet.

Historie er spennende

Gårdene ved Grorudbekken

Navn og beliggenhet

av Erik Aurbakken

(fortsettelse fra AkersDølen nr. 2-2003)

Ellers gikk det meget bra. Foreningen lærte folk å holde høns og bier i tillegg til å dyrke frukt og grønnsaker. Hver høst ble det holdt utstilling av hageprodukter, og her var det ikke lett å nå til topps som vinner. Hele familien gikk gjerne på medlemsmøter og hadde med seg noe å spise etter at foredrag og underholdning var slutt. Den første tiden spilte lærerne en viktig rolle i foreningslivet. I avholdsforeningene, som vi har sett var tidlig ute, ble ungdom godt skolert i foreningsarbeid. Dette kom nok andre foreninger til gode. Noen burde skrive en egen bok om foreningslivet på Grorud.

Buss og bane

Jernbanen kom før det var behov for arbeidsreiser med tog. Jernbanen gjorde det mulig å drive produksjon som krevde transport, ullvarefabrikken og Grorud Jernvarefabrikk er kjente eksempler. Pudrèfabrikken hadde også jernbanen som forutsetning for levering av det ferdige produktet som gikk til bønder på Østlandet. Produksjonen besto i å blande innholdet i dobøttene fra Kristiania med kalk og torv. Det var særlig transporten fra Kristiania med hest som var lite hygienisk, men også lagring og produksjon som i 1897 utløste skarpe protester fra huseiere og leieboere, hver for seg. Fluor og vond lukt ville ingen ha, ikke sunnhetskommisjonen heller som behandlet protestene og sa seg enige. Dette var kanskje den første store protestaksjonen på Grorud.

Det tok tid å få buss til Grorud. Grorud Vel engasjerte seg i saken. Stort sett var det grorudfolk som reiste med buss og tog på strekningen. Men oslofolk oppdaget at Grorud var innen rekkevidde for hytter og ferie. Johanne Johansen fortalte at hun kom til Grorud med tog, sammen med familien. Bestefar måtte hvile litt på benken i Teppabakken, det var langt å gå til hytta i Huken. Mange kom med bussen og til fots. Hyttene kom særlig i Ammerudskogen, men også noen få under Ravnkollen på Grorud. Grorudfolk turde ikke sende barna sine til Ammerudskogen i helgene. Nå har det vokst opp flotte villaer på de gamle hyttetomtene både i Ammerudskogen og ved Grorud.

Sætre kjeksfabrikk hadde feriested på Nordre Ammerud. Ungene fisket ørret og ørekyte i bekken og fant de siste muslingene.

Grorud sentrum

Det vi kan kalle Grorud sentrum har nok flyttet seg gjennom årene. Før jernbanen kom, var trolig Kalbakkveien og Rasmusbakken viktige veier. I 1897 ba Grorud Vel for første gang om veibelysning, og det var på strekningen fra stasjonen og til Kalbakken. Rasmusbakken har nok navnet sitt etter en postbonde som het Rasmus Grorud. Senere bodde direktør Rasmussen ved ullvarefabrikken på Nedre Grorud, altså øverst i bakken, men jeg tror ikke han kan tillegges æren for navnet.

I Kalbakkveien kom det både politistasjon og telefonsentral, og det var mange arbeidsplasser på mølle og sagbruk like ved. Her nede kom også forsamlingshuset Heimdal i 1904. Det ble revet for noen år siden. Det var her pastor Blaauw samlet ungdom fra hele dalen til interessante kvelder. Også film ble vist, men foreldrene sendte barna bare på lysbilder.

Jernbanestasjonen trakk selvfølgelig til seg økonomisk virksomhet og ble et senter som ble kalt Nedre Grorud. Omkring 1875 ble Trondheimsveien flyttet til der den går i dag gjennom Grorud. Den hadde da i 100 år gått opp Kalbakkveien og Rasmusbakken. Trondheimsveien bidro til et nytt senter i krysset mellom Bergensveien og Trondheimsveien. Dette var Øvre Grorud. Disse navnene stemmer med geografien, men ikke med navnet på gårdene. Nedre Grorud gård var den Grorudgården den reisende først kom til langs veien fra byen, den neste ble derfor Øvre selv om våningshusene lå på samme sletta.

I 1799 sa Bernt Aker til sin gjest Malthus: «...*det er uomgjengelig nødvendig for en mann selv å ha alle ting i Norge*» Han bodde i byen, måtte være selvforsynt og savnet forretninger. Selv solgte han planker og var rik. På Grorud var det nok enda mer nødvendig å være selvforsynt. Men livørebrevet til Ole Engebretsen spesifiserer mange varer som måtte kjøpes i landhandel, den første tiden i byen: «Kaffe, Raffinade, lyse gult Hawanasukker, Thee, Røgtobak, Cognac, Salt, tør Rødskjærtorsk» skulle de gamle ha.

Hos landhandler Hansen i krysset mellom Bergensveien og Trondheimsveien kunne vi kanskje kjøpe disse varene og mye annet i år 1900. Landhandleriet på Grorud skulle forsyne både bønder, og vanlige husholdninger. Vareutvalget måtte være stort, selv om den enkelte kunde ikke krevde så mye. Som en kuriositet kan vi vise til bildet av kjøpmann Kirkeby som drev butikk i Grorudveien 11 og hadde vært på stasjonen etter varer. Den store tønna på lasset inneholdt *sirup*. Det forteller mye om knappe kår og mange barn, kanskje om arbeidsledighet også. Sirup var billig på brødet. Kanskje kunne en unngå forsorgen; tannlegen fikk en glemme. Vi skulle gjerne visst mer om de

første butikkene på Grorud. Vi vet at de lå litt spredt for å redusere gangtiden for kundene, gjerne ved veikryss, f.eks. ved krysset mellom Trondheimsveien og Ammerudveien.

Her lå også Burulla. Et bolighus bygd av en mann som het Buhre. Folk på Grorud kalte huset for Burela'en og så ble det Burulla. Nei, sier andre, det sto ei klesrulle på bua, derfor Bu-rulla. Hvem vet hva som sto på bua. I 1900 bodde det 5 familier i Burulla, 10 voksne og 19 barn. Nå er huset borte og buss-holdeplassen heter Ammerud.

Senteret på Øvre Grorud fikk etter hvert landhandleri, samvirkelag, manufaktur, bakeri, frisør, apotek, lege, kiosker, kafé, kino, politistasjon, bensinstasjon, trykkeri, bedehus (1895), avholdslokale (1896), Folkets Hus (1894), skysstasjon, endeholdeplass for buss og senere drosjeplass. I 1960-årene ble dette senteret borte. Det planfrie krysset mellom Bergensveien og Trondheimsveien tok sitt, og et nytt og moderne kjøpesenter ble bygd, orientert bort fra trafikken, men med store parkeringsplasser og lett adkomst til T-bane som kom i 1966. Nå var det bare å kjøpe og glemme kulturen.

Men skulpturen «Steinhoggeren» av Kåre Orud kom på plass i 1972. Han sitter med hendene i fanget, sier folk. Forklaringen er at en hevet arm med slegge er en for dristig konstruksjon i denne type stein. I fjellet slet de sent og tidlig så han kan saktens hvile litt i alle fall.

En epoke i Groruds historie var slutt i og med det nye senteret. Det livskraftige tettstedet, selvforsynt med varer og tjenester, med et rikt foreningsliv, kor og orkestre og egne lokale revyer måtte i støpeskjeen. Byen marsjerte opp med blokker og rekkehus. Aker Boligbyggelag var tidlig ute med Amalienborg ved Trondheimsveien i 1948. Flaen fikk «svenskehus» som var en gave fra Sverige, og lave blokker. Ledig arealer ved Bergensveien ble nyttet til nye boligblokker i beskjedne høyde. Så kom de store byggeprosjektene på Nordtvet og Ammerud. Kalbakken og Rødtvet kom i tillegg til det Grorud som er omtalt her og ble til en bydel med noe lokal administrasjon. Senere fikk bydelen navnet Gro-rud.

Sør for Trondheimsveien har det skjedd lite. Grorud Vel sørget også her for en skulptur «Skolepiken» av Solveyg Schafferer, rett utenfor der den gamle arbeiderboligen «Hanseboligen», også kalt Utsikten, en gang sto. Den gamle legeboligen i jugendstil, som ble stående håpløs på en øy i trafikken etter at det nye krysset var ferdig, har blitt til avishus, - det peneste i landet? Her finner vi journalisten som festet navnet Grorud til hele dalen. (Dette er ikke helt riktig selv om han har æren for at navnet ble tatt i bruk. Allerede i 1948 finner vi navnet brukt i et offentlig dokument: Reguleringsplan av 1948).

Like ved avishuset finner vi de to lærerboligene ved Grorud skole, en helt annen byggestil. En tredje stilart finner vi tvers over veien, Grorudveien 3 og 5, som har blitt kalt «kommunehusene». Disse var en gang stasboliger for de første som flyttet inn. De var bygget for ansatte i Aker Kommune. Grorudveien 11 var engang landhandleri og bakeri etter at det hadde tilhørt tunet på Øvre Grorud gård.

Grorudveien 13 i svingen er lett å identifisere som typisk gammelt våningshus på gård, og her bodde Ole Engebretsen som kårkall slik vi fortalte. Kommunens planleggere har foreslått den øvre del av Grorudveien som miljøgate. Den kan komme til å dekke de bygningene vi nå har omtalt og veie opp noe for nybyggingen på andre side av Trondheimsveien hvor de samme planleggerne forresten har satt av plass til et kulturhus.

Nå kan det passe å se hva overlærer ved Grorud skole Thormod Knutson skrev i «Arbeiderbladet» 7.2 1948: «I dag tyder alle tegn på at Grorud står foran en ny tid som vil skape store endringer i forholdene her. Grorud kommer til å skifte ham, vokse fra avkrok til by. Om dette er noe å glede seg over for oss gamle Grorud-boere, er det ikke så lett å si noe helt visst om. Men vi får vone at det fremmede innslaget vil vokse naturlig inn i det jevne forhold vi til dato har levd under her oppe på Grorud.» Den gamle Grorud-boer Knutson var også innflytter.

Kilder som ikke er nevnt i teksten: Grorud historielags årbøker, Fortidsminnerkeforeningen Vandring på Grorud, Eiving Heide Groruddalen, Grorud Jervarefabrikk 75 år

Hva finner vi hvor i Lillomarka ?

1) Gruvesjakter:

- 1.1 Gothalske gruver, ca 1704 til 1750: Sør, sørvest og nordvest for Alunsjøen
- 1.2 Belgisk selskap, ca 1880 - 1900: fra Bergensveien, rundt huken i nord, ved bilveien i Monsemyrdalen, Gruvelia på Ammerudskogen
- 1.3 Bondegruvne: sørskråning på søndre Røverkollen

2) Kastestein:

Ved den gamle stien til Lilloseter, begynner ved brua nede ved Breisjøen

3) Ole Høiland-hulen,

mellom kollene nordøst for Storhaug

4) Badstubråtan:

Øst for Storhaug, ved vegen, åpning i skogen, benk?

5) Slengfehøgda,

kjentmannsmerke: nord for Revlikollen

6) Kilder:

(1) Sør for setertjern, i stien mot Linderudsetera,

(2) nederst i bakken, litt vest for Svartkulp,

(3) ved lita myr nedenfor stien mellom Steinbruvannet og Arevann

7) Blomster:

7.1 Tystbast: let blant edellaauvskog

7.2 Berberis: i Bispeveien, gå stien opp fra bilvegen nede på sletta, vest for Alunsjøen.

7.3 Timian: 7.2 og øst på nordre Røverkollen

7.4 Jåblom: På grasmyrer

7.5 Orkideer: På fuktige steder langs bekker, Røverkollen øst

8) Hasselnøtter:

Storhaug, vest for Ammerudskogen

9) Grotte,

plass til 3 små barn: Nordøst for Røverkollen, nesten nede ved myra

10) Steinbrudd:

Ved Romsåsveien 400 m fra Grorud og vest for veien til Røverkollen, nede ved Sverre Iversens vei.

11) Setrene:

11.1 Evensetra. Ingen vet hvor den lå

11.2 Slattumsetra: på kollen vest for Lusevasan, bare en hytte i dag

11.3 Rudsetra: Sør for Skredderudtjern, borte?

11.4 Linderudseter: På toppen sør for Setertjern

12) Sørskogen,

gammelt gårdsbruk, serveringssted mellom Lilloseter og Sinober

13) Nordskogen,

mellom Sørskogen og Sinober, nedlagt, fin blomstereng i slutten av mai

14) Kullebunn:

vest for Sørskogen

15) Gravrøyser:

Røverkollen nord, på den søndre kollen er tre røyser samlet til en for noen år siden.

16) Steinmur

i Bergensveien: I bakkene mot Nittedal, under veien

17) Gaupe:

En gaupe skal vær skutt i Lillomarka ca. 1915, i følge Johanne Johansen.

Vi starter her en ny fortsettelsesfortelling, som er ført i pennen av ingen ringere enn Hans Børli, og er et utdrag fra "Tusseleiken" som er utgitt av Eidskog Kulturforlag 1987. En del av hendelsene skjer i Groruddalen, derfor synes vi denne morsomme fortellingen fortjener en plass i AkersDølen.

Marte på kutorget

Det er lenge sia dette hendte. Det var bessfar min som fortalte meg historia. Og denne Marte som gikk fra Fjellskogen og til Kristiania med ei ku, var bessmor hans igjen - så da skjønner du at vi må temmelig langt bakover i 1800-åra.

Det var trange tider på østlandsbygdene den gang, smått med penger blant folk.

På skogsplassen Fjellskogen hadde de ei kalveku de ville selge en sommer, men det fans ingen kjøper å oppdrive der i bygda. Så ble det til at ungkona på plassen, Marte, la i veg til byen med kua for å prøve å få solgt den på Kutorget der inne i "Krestjan". Det var lang veg å fare for et enslig kvinnfolk, men det fans ingen annen råd; mannen hennes lå sjuk, og de eide ikke kongens mynt i huset.

Marte Fjellskogen var ung, stor og sterkvokst, og lett i ganglaget som skogingene plar være. Ho dro på i stødig fart over Ljønerskogen, Bolskogen og en to-tre skoger til innover på Hølandskanten. Den droplete kua var vant til å rekke lange veger, ho holdt seg så tett inntil matmor si at grimetømmen hang slakk mellom dem. Men Marte gikk med en otte i seg: kua var "dagalaus" om ei veker tid, bare nå ikke den lange marsjen ville framskynde kalvingen

De nattet over på en skyss-stasjon i Høland. Og utpå eftan andre dagen svingte de ned på Trondhjemsvegen i nærheten av Lillestrøm. Men nå sto grimetømmen stram; kua sakket akterut så det så ut som Marte dro den på sleip etter seg. Ho kjente seg urolig, for nå lå den mørke Gjelleråsen foran dem, og denne skogstrekningen hadde et leit rykte på seg. Det ble sagt at det holdt til røverpakk og fant der inni bergskortene. Tidt og ofte hadde det hendte at bønder som fór byvegen, var blitt slått ned og ranet på Gjelleråsen.

Marte prøvde å få farten opp, men kua holdt igjen, det var som å ro mot sterk strøm. Ho kikket engstelig omkring seg der ho gikk, men alt var bare fred og ro; kveldssolskjæret falt i gylne gløtt mellom trestammene, og det sto en sval eim av storgras og bregner fra rådokkene langs vegen. Ho snakket stillferdig til det firbeinte følget sitt:

- å dom bære juger, Grålin, her fins ittnå fa'li...

Men ho stakk alt i ett handa inn på kjolebarmen og trevlet med noe ho hadde gjømt der inne. Det var en "oksepeisar" - haleskinnet av en ål fylt med runde blykuler og med en stroppe øverst til å smøye inn på händleddet. Det var gamle Eli, svigermor hennes, som hadde fått henne til å ta med dette slagvåpnet. - Ta oksepeiseren, Marte, hadde ho sagt, - du treng vørju nå du skær trabelere byvegen aleine.

Men Marte fikk ikke bruk for våpenet sitt. De kom seg velberget over åsen og passerte gjestgiveriet i skymmingen.

Da de vel var kommet midt sør på de slette moene ovenfor byen, stanste Grålin. Dyret sto med skrevende bein i vegen, det gikk rykninger gjennom den side, tunge skrotten, og slevet rant seigt fra mulen. Kua var kalvesjuk! Det umulige ved situasjonen gjorde Marte sprettende arg, at alt skulle krangle seg til for henne nå som de var så nær målet! Vil du gå me dæ! skreik ho og slo med grimetømmen, men angret seg straks og klappet: - Stakkars Grålin da!

Det gikk i små flytt sørover. Kua stanste alt i ett, men Marte fikk henne hver gang i veg igjen med en blanding av vondord og godlåt. Nå var de i bakkene ovenfor Tøyen gard; ho så landet åpne seg stort og svimlende over fjorden der ute. Synet gjorde henne på et rart vis opphisset, gla og redd på samme tid. - Håssen skær dettane gå, Grålin? Dessa byfolka er full itte goe å høl's me', ka' je tru

Ho pyntet håret inn undertørkleet, og fór over kua med et urolig blikk. Nå tok husene til å ligge tettere langs vegen. Snart var de nede i selve byen. Marte merket alt dette fremmede omkring seg, de høge murgårdene, menneskene som dreiv makelig over Nybrua i det pene kveldsværet, men alt sveiv liksom gjennom henne uten å festne i tankene: Ho hadde nok med sitt eget - det gjaldt om å få Grålin i hus før ho la seg til å kalve midt i gata. Det skulle ta seg ut! Ho lo ved tanken, den trassige viljen i henne tok liksom ryggtak med denne hårreisende muligheten.

Et sted på en murvegg leste ho "Brogaden". Gudskjelov, så kunne det ikke være langt att! Ho dristet seg til å spørre et kvinnemenneske som trippet forbi:

- Kan I sige mæ om det er langt te Brogaden 6?

Den fremmede dro på smilet, pekte:

- Der den store port I ser der henne på høyre side.

Javist! Der var det, snaue 50 alen nede i gata.

- Takk skær'u ha!

Nå glømte ho reint å snakke "fint" av bare glede.

Bondelosjiet i Brugata 6 besto av en rekke låge trehus som lå i en halv sirkel omkring en åpen gårdsplass. Det minnet en om tunet på en landsens gard. Smale svalganger vendte ut mot gården, og innerst lå skur og stallbygninger.

Ikke et menneske var å se da Marte dro kua med seg inn på gården.

Men ho hørte stemmer, og av og til famlet et lysskjær over de små, buklete rutene oppi svalgangen. Ho sto litt, uviss. Da ble ho arg.

- Hoj, fins det folk her? skreik ho.

Det knirket i ei dør, og en mann kom humpende ned den bratte tretrappa. Han kom visst rett fra matbordet, så det ut til, for han momset og togg ennå og strauk seg med handbaken over munnen.

- Hva gjelder det?

- Je må ha husrom åt mæ og kua.

Han sveljde, ga seg gode stunder - en stutt, hjulbeint kar i 50-årene, ansiktet var rødt og pløsent.

- Mja, jeg vet ikke, her er nokså fullt for tiden.

Marte ble redd.

- Je lyt ha rom, for kua er kælvesjuk!

- Er'a kalvesjuk, sier'u? Han gjorde et komisk lite hopp og glante på henne med små rødkantete øyne.

- Meiner'u atte krøttene ska stå her og eigja kalv?

- Ja - itte kan vi læ'a ligge på gata og kælve, vetje!

Den tjukke losjiverten så inn i et par blå, sterke øyne. Kvinna sto der foran ham, slitt, grimet i ansiktet av svette og vegstøv.

- Ja ja, mumlet han og så tankefullt innover i gården.

Det ble til at ho fikk sette kua inn på en av stallene. Der sto en tre-fire hester der fra før, men et av spilltauene var ledig, og der ble Grålin plassert.

Litt seinere satt Marte inne i skjenkestua i losjihuset med ei skål varm lapskaus. Det smakte, for ho hadde ikke hatt mat innkring tennene på 10 timer. Men ho kjente seg illhoksen og urolig. Hva skulle ho vel ta seg til med kalven om så skjedde at Grålin bar i natt? Ærsj, som væla var vrang.

Omkring henne var det bråk og skrål av fremmede mennesker. Noen halvfulle opplandsbønder satt der ved langbordet med nistetinene sine, gnog spekekjøtt og drakk sterkt attåt. De snakket om skoghandel og lo og våste verre.

- Hå kommer du i frå? spurte en og glånte vassent på det staute kvinnfolket.

- I frå Eidskogen.

Forsetter i neste nummer av AkersDølen – følg med!

Frantzen Leif
Ammerudgrenda 83

0960 Oslo

B

Returadresse: Groruddalen Historielag, Postboks 37 Grorud, 0905 Oslo
Telefon 22 64 00 82 - 90 60 73 90 eller 22 80 44 74 onsdager 1200-1600

Vi utgir en ny årbok hvert år. Bøkene inneholder viktig lokalhistorisk dokumentasjon fra hele Groruddalen. Den eldste årboken er like aktuell nå som da den ble utgitt. Vi har et spesialtilbud til dem som ikke har en komplett samling: Kryss av på nedenstående bestillingsseddel og vi sender deg årbøkene portofritt for kun kr. 120,- per stk.

Bestilling:

Ja, takk, jeg bestiller følgende: (kryss av)

☐ Årbok 1985	☐ Årbok 1987	☐ Årbok 1989/90	☐ Årbok 1991
☐ Årbok 1992	☐ Årbok 1993	☐ Årbok 1994	☐ Årbok 1995
☐ Årbok 1996	☐ Årbok 1997	☐ Årbok 1998	☐ Årbok 1999
☐ Årbok 2000	☐ Årbok 2001	☐ Årbok 2002	

☐ Jeg ønsker å få bøkene tilsendt samlet.

☐ Å få en bok hver måned til alle er levert.

☐ Jeg bestiller et fast abonnement for fremtidige årbøker.

Abonnementet gjelder til det sies opp.

☐ Kulturminneguide - Vandring i bydel Bjerke – kr. 50,-

☐ Vandring på Grorud kr. 50,-

☐ Rapport om Skansene på Bakås, kr. 75,-

☐ Kunstmappe med 6 akvarelltrykk kr. 50,-

☐ Spesialtilbud: Middelalderbyen Oslo, kr. 250,-

Medlem nr. _____ Navn _____

Adresse: _____ Postnr.: _____

Oslo, den _____ Underskrift: _____

Klipp ut denne siden, legg den i en konvolutt og send den til oss, eller bestill over Internett www.grohi.com